

ningen den 18. maj 1993, ikke bare har været varm luft. Der har været og er reelt indhold i de fire forbehold også set i lyset af, at de på regeringskonferencen jo ikke bare blev købt fra ende til anden fra starten; der måtte kæmpes for dem undervejs.

Vi er tilfredse med, at det lykkedes for regeringen, og også, at forbeholdene i virkeligheden har fået en stærkere forankring med den nye traktat, end man må sige, at de fik med Edinburg-hafgørelsen som sådan. Forbeholdene er særdeles synlige, vil jeg sige, i den nye traktat, og det er afgørende som et andet argument fra Kristeligt Folkepartis side for at anbefale vælgerne at stemme ja ved folkeafstemningen i maj, men altså også for at kunne tiltræde det lovfor-slag, som regeringen har fremsat.

Det tredje, jeg vil nævne, er den række af forbedringer, som vi også mener der er i Amsterdamtraktaten i forhold til Maastrichttraktaten. Der sker en bedre forankring af nærhedsprincippet, som vi er meget tilfredse med. Man har nu fået indarbejdet nogle af de bestemmelser i traktaten, som faktisk blev sikret, kan vi godt sige, i kølvandet på det danske nej den 2. juni 1992.

Vi synes også, det er et fremskridt, at der nu er blevet indføjet nogle fleksibilitetsbestemmelser i traktaten, der sikrer, at alle lande i Fællesskabet ikke nødvendigvis skal være med fuldgyldigt eller på alle samarbejdsområder, og at man i virkeligheden dér har fået skabt en model for et EU også i flere hastigheder, en model, som jo i virkeligheden også er at sammenligne med det, som vi har skabt for os selv, nemlig ved de fire forbehold, som vi fik med Edinburg-hafgørelsen.

Vi hilser også fremskridtene på miljøområdet velkomne, det, at hensynet til en bæredygtig udvikling nu er formuleret som et centralt princip i Unionen. Vi finder, det er en klar forbedring, at man nu på det område, der vedrører svig, altså området vedrørende – jeg havde nær sagt – svindel og humbug i Fællesskabet kan komme videre og træffe afgørelser med kvalificeret flertal i Fællesskabet, så enkeltmedlemslande ikke kan blokere for, at der sker noget effektivt på det område.

Det er også værd at notere sig den protokol om nationale parlamenters rolle, som er knyttet til traktaten, og som vi også synes er væsentlig, al den stund tanken om et nationernes EU er grundlæggende for Kristeligt Folkeparti.

I forhold til området forbedring af traktaten vil jeg sige – hvis jeg skal opsummere på det punkt – at det for Kristeligt Folkeparti er utrolig vigtigt, at der er sket forbedringer på nogle af de menneskelige områder, hvis man kan kalde det det, men også på miljøområdet, sådan at vi sikrer, at den fri konkurrence i Fællesskabet ikke kommer til at ske på bekostning af mennesker og miljø; det er helt centralt for os. Så der er altså tre gode grunde til, at Danmark ratificerer Amsterdamtraktaten.

I forhold til det, jeg nævnte omkring de nationale parlamenters rolle, vil jeg godt sige, at på trods af den protokol, som vi hilser velkommen, og de øgede muligheder, de nationale parlamenter har for at udtale sig om konkrete sager, bl.a. grøn- og hvidbøgerne fra Kommissionen, vil jeg ikke undertrykke, at der er én ting i forhold til Amsterdamtraktaten, som bekymrer os meget, og det er, at Europa-Parlamentet får stadig mere lovgivende magt og på en lang række områder nu bliver medlovgiver på lige fod med Ministerrådet. Det er dybt bekymrende, og de første alvorlige skridt i så henseende blev taget med Maastrichttraktaten, som jo på det område her – og det følges nu helt klart op i Amsterdamtraktaten – viser klare føderale træk, hvad enten man kan lide det eller ej.

Vi kan i Kristeligt Folkeparti ikke lide disse føderale træk, fordi de helt klart trækker Fællesskabet i en retning, hvor man bevæger sig væk fra det, vi kalder nationernes EU, og over i måske ikke ligefrem forbundsstaten, men i hvert fald på de områder her – med kompetencedelingen mellem de enkelte institutioner i EU, specielt Ministerrådet og Parlamentet – i retning af noget, der har forbundsstatslignende eller føderal karakter.

Vi mener, at Europa-Parlamentet på mange måder kan spille en positiv rolle i Fællesskabet, når det gælder om at sikre mere åbenhed, og også når det gælder om at kontrollere Europa-Kommissionen, men når Parlamentet i dag er blevet medlovgiver på mange områder i Fællesskabet og bliver det på endnu flere i forhold til Amsterdamtraktaten, er det ikke med til, som mange tilhængere siger, at øge den demokratiske legitimitet i Fællesskabet. Så er det i virkeligheden – det synes jeg burde være et langt større debattema herhjemme, end det er i dag – med til at øge det demokratiske underskud i EU. Mere magt til Parlamentet på bekostning af Ministerrådet og dermed også Folketinget er